

Queridos diocesanos:

La cabalgata de los Reyes Magos ha sido, en nuestra larga historia de las celebraciones de la Navidad, el acontecimiento decisivo de la entrega de regalos de unos a otros. Aunque se centra especialmente en los niños recordando aquel acontecimiento evangélico de los regalos que le ofrecieron a Jesús, niño, unos magos llegados de Oriente; así nos lo cuenta san Mateo: “Entraron en casa, vieron al niño con María, su madre, y cayendo de rodillas lo adoraron... y le ofrecieron regalos: oro, incienso y mirra” (2, 11).

Últimamente parece haberse diversificado mucho la entrega de regalos a los más pequeños pero siempre resulta atractiva la fiesta popular de los Reyes Magos. En nuestra sociedad se conserva todavía muy arraigada esta celebración que, en una llamativa cabalgata, discurre por las calles y plazas de nuestros pueblos y ciudades. Los adultos miramos con curiosidad los personajes y los elementos que acompañan la comitiva pero contemplamos con más interés los rostros de los más pequeños, sus emociones, sus ojos llenos de alegría, sus aparentes temores, sus esperanzas en conseguir los regalos solicitados. Padres y abuelos, tíos y otros familiares han estado pendientes de las reacciones de los niños, de su ingenuidad y de las muestras alborozadas ante los obsequios. Todos hemos participado de la ternura y de la emoción infantil del momento. No en vano los niños se convierten, una vez más, en el centro de las miradas y de las preocupaciones de las familias y de la sociedad entera.

Tomando esta fiesta llamada de los niños, con la reflexión de hoy quisiera ampliar mi mirada hacia ellos aconsejando algo más que la donación de un objeto más o menos sofisticado que reciben con alegría y parecen cumplir todas sus expectativas. Seguramente es un buen día para hablar del amor familiar, de la educación, de la escuela, del papel que los distintos agentes sociales juegan para conseguir un crecimiento armónico de los niños y jóvenes de nuestra sociedad. Es una responsabilidad de todos el ofrecer y conseguir una formación de calidad para que crezcan sintiéndose queridos y que se preparen para ayudar y servir a sus semejantes a su temprana edad y, sobre todo, cuando en el futuro participen de la gestión de la comunidad.

Los padres son los primeros responsables de la educación de sus hijos. A pesar de que en el lenguaje coloquial utilizamos continuamente los adjetivos posesivos, no los tienen de su propiedad sino que los han recibido del inmenso amor de Dios y de su propia entrega conyugal. Tan grande es el amor paterno-filial que unos y otros son capaces de ofrecer su vida en beneficio del otro. Que la educación dada en el ámbito familiar se base sobre todo en el cariño, en el respeto y en la solidaridad. El gusto, el interés personal o el capricho de los hijos nunca son buenas normas de conducta. Los padres no pueden complacer siempre. Es cierto que pretenden especialmente la felicidad de los hijos pero el esfuerzo, la constancia, la búsqueda de la excelencia, los valores, la corrección son líneas en la atención a su crecimiento, acompañarles, saber escuchar.

Los profesores dedican gran parte de su tiempo a conformar y potenciar la personalidad de los alumnos respetando su libertad y preocupándose de todas sus dimensiones, la física, la intelectual, la espiritual y la social. Colaboran en la responsabilidad paterna.

Los catequistas y todos los educadores católicos se esfuerzan en ser auténticos testimonios de vida al estilo de Jesucristo; los encaminan a todos a su encuentro y, siguiendo la gracia de su bautismo, viven con alegría su fe. Precisamente hoy celebramos la fiesta del Bautismo de Jesús.

Con mi afecto y bendición.

Estimats diocesans:

La cavalcada dels Reis d'Orient ha estat, en la nostra llarga història de les celebracions de Nadal, l'esdeveniment emblemàtic per fer-nos regals els uns als altres, sobretot als nens. Aquesta tradició ens recorda l'episodi evangèlic en què uns mags arribats d'Orient van oferir unes ofrenes al nen Jesús, tal com ens ho explica sant Mateu: "Van entrar a la casa, veieren el nen amb Maria, la seva mare, es prostraren a terra i el van adorar[...] i li oferiren presents: or, encens i mirra" (2,11)

Encara que des de fa temps s'ha diversificat molt el lliurament de regals als més petits, la festa popular dels Reis sempre resulta atractiva perquè està molt arrelada en la nostra societat. A més, es fa una espectacular cavalcada que recorre els carrers i places dels nostres pobles i ciutats. Els adults mirem amb curiositat els personatges i els elements que acompanyen la comitiva, però contemplem amb més interès els rostres dels més petits, les seves emocions, els seus ulls plens d'alegria, els seus aparents temors, les seves esperances en aconseguir els regals demanats. Pares i padrins, oncles i altres familiars estan pendents de les reaccions dels nens, de la seva ingenuïtat i de les mostres d'alegria sorollosa davant dels obsequis. Tots hem participat de la tendresa i de l'emoció infantil del moment. No endebades els nens es converteixen, una vegada més, en el centre de les mirades i de les preocupacions de les famílies i de tota a societat.

A partir d'aquesta festa anomenada "dels nens" voldria reflexionar i ampliar la meua mirada cap a ells, aconsellant alguna cosa més enllà de la donació d'un regal més o menys sofisticat que reben amb alegria i que sembla acomplir totes les seves expectatives. Segurament és un bon dia per parlar de l'amor familiar, de l'educació, de l'escola, del paper que els diferents agents socials juguen per obtenir un creixement harmònic dels nens i joves de la nostra societat. És una responsabilitat de tots d'oferir-los-hi i aconseguir una formació de qualitat perquè creixin sentint-se estimats i preparar-los per ajudar i servir els altres ja en la seva primerenca edat i, sobretot, quan en el futur participin en la gestió de la comunitat.

Els pares són els primers responsables de l'educació dels seus fills i, malgrat que en el llenguatge col·loquial fem servir sovint els adjectius possessius, no són de la seva propietat, sinó que els han rebut de l'immens amor de Déu i del seu lliurament conjugal. Tan gran és l'amor paternofamiliar que són capaços de donar la seva vida en benefici de l'altre. Cal que l'educació en l'àmbit familiar es basi sobretot en l'afecte, en el respecte i en la solidaritat. El gust, l'interès personal o el capritx dels fills no són bones normes de conducta. Els pares no els han de complaure sempre. És cert que volen, sobretot, la felicitat dels fills, però l'esforç, la constància, la cerca de l'excel·lència, els valors, la correcció són eixos bàsics en el seu creixement. Hem d'acompanyar-los i saber escoltar.

També els professors dediquen gran part del seu temps a conformar i potenciar la personalitat dels alumnes, respectant la seva llibertat i preocupant-se de totes les seves dimensions: la física, la intel·lectual, l'espiritual i la social. Són col·laboradors de la responsabilitat paterna.

Aquesta formació és completada pels catequistes i tots els educadors catòlics, que s'esforcen a ser autèntics testimoniats de vida a l'estil de Jesucrist. Ells els encaminen a trobar-lo i, seguint la gràcia del seu baptisme, a viure amb alegria la seva fe. Avui, justament, celebrem la festa del Baptisme de Jesús.

Amb el meu afecte i benedicció,

+Salvador Giménez, bisbe de Lleida.